

A NÉPSTADIONBAN — A MEGNYITÁS ELŐTT

Kiküldött munkatársunkról.
Vékonytörzsű, fiatal fák zöldelnek az István-mezői út jobb oldalán. Az elővilágító napfény sárga fénye vibrál a kocsit poros kövökön. Az épületek között nevelés, hangos beszélgetés kergeti megszűrére a csendet. Az unottan áldogáló fákkal szemben a kerthelyiségből tolakszik kifelé a zaj. Szétterül a leveleken és vízsi, vízsi tovább szárnyain az augusztusi szellő. Bent sportolók ülnek az asztalok mellett. Poharak koccannak, fogya a sok üdítő ital. Meleg van. A játszóléren gyermekek ugrálnak, fröcskölnek a vizet, szórják szél a homokot.

A múlt

Középkorú ember sétál az úton, hosszú léptekkel a Népstadion felé. Papp Lajos, a Felszerelési és Építési Vállalat szállítója. Vidáman, fénylő szemekkel tekintget jobbra-balra. Nézelődik. Jó emlékszik még a multra.

— Itt, a VII. kerület, vagány gyerekei tanyáztak — dzsungel volt ez — mondja és tekintelen árnyék suhan át. — Ez volt a munkanélküliek találkozó helye. Biciklis rendőrök törtek itt maguknak utat és cipelték el a szerencsétleneket. A kapitalizmus nyomorult, tönkre tett áldozatai.

Maga elé mered elmerülten, aztán lassan, bórogva beszél.

— Én magam is voltam minden, viceházmester, rikkanos. Megfogtam én a munkát, s most — ismét mosoly igazítja helyre ráncait — állandóan dolgozhatom. Nem kell attól félnem, hogy mároliolnapra az utcára kerülök. Ha a multra gondolok, még jobban érzem a jelen szépségét. A Népstadion valaha löverseny-pálya volt, de úgy elhanyagolták, hogy a bokrok lakásul szolgálhattak a csavargóknak.

A „sportváros”, országunk büszkesége van most itt. A sportcsarnok, az edzőcsarnok, a Milenárspálya, a bemelegítő és edző-pályák, melyek barátián övezik a Népstadiont. Kétként, nagyszeműen tekintenek vissza rá a vecsei garázs autóbúzái. Gögösen a Ruggvantaárgyár kéményei.

Az utolsó simítások

Délelőtt 11 óra van, az ég halványkék sejmét felhők szűrte halma takarja. A nap elő-első dugja vörös, kábult arcát, s újra visszajeli a felhőfüggöny mögé. A stadion zöld korlátos bejárati lépcsőjének falán piros nyíl és piros felírás jelzi: alsótribün 21. Szemben a feljáratnál a büfé látható vörös márványlapokkal díszített pulttal. Porral lepetten szunyadnak a csarnokok kőköcskéi.

Most végzik a munkások az utolsó simításokat, tüzőlőlétra ácsorog, — rajta emberek — festenek. Majlert kevernek. A lépcsők oldalát fecskendezik. A falóvölí fűrészhangja zúg, asztalosok is dolgoznak. Élénk a folyosó. Sárga, kék, fekete, piros sportruhás leányok, fiúk jönnek-mennek. Por Judit, a népművelési gimnázium II. osztályos tanulója a belkereskedelmi minisztérium szállási igazgatóságán dolgozó Szili Máriával sétál. Minden sportág képviselve van itt. A szalagosok sárga, a karikások búzakék, a padosok fele kék, fele piros ruhában jelenik meg a mai záróünnepélyen. A dolgozók gyönyörködve állnak meg egy pár percre. Ide látszik a Gelért-hegyi Szabadság szobor. Tündöklő ranyfényben úszik, fehérén.

Képek a stadionból

A 25-ös alsó tribünnél vagyunk. Hopp, egyszer csak megrebben az egyik munkás, szétrepül a cementpor. Belehuppan egy harmas sárga női kénylő. Futva jön érte két fehéringes Kinizsi játékos. Kostyál Gábor lehajol a labdáért.

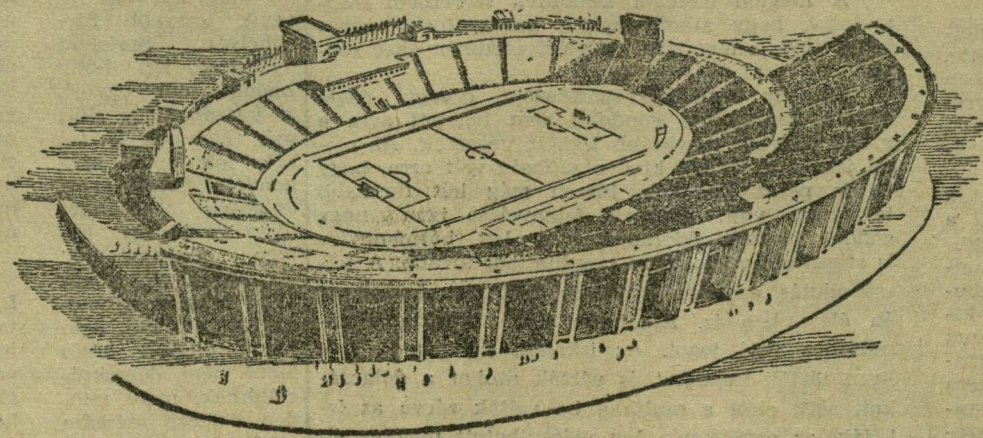
— Kora reggel óta itt vagyunk — csóválja a fejét, aztán sokatjelenően mondja:

— Fél egyig azért még maradtunk, akkor hozzák csütörtökre a belépőt.

Ütörök énekelnek, fehér blúz, fekete tornanadrág az ütöröcskük. A kőszemű, szökehajú Szabó Zita nemcsak jó tornász, hanem jeles tanuló is.

— Már negyed hétkor gyülekezünk a Moszkva-téri csoportgyűlésünkön. A Lajos-utcai iskolába járunk — mosolyog. Szeretünk tornázni és örömmel jövőnk a Népstadionba. Itt már sokszor kapunk csokládét, jó nagyot, Bajtárs csokoládét és kávészeteket, sok zsemlyét is.

Sárga szemétkosarak állodálnak egymás telején és egymás mellett. Most helyezik el őket. A tartók hegesszénél fénylő, vibráló láng ülteteli nyelvét. Az oxigén- és gáz-

palackokból hosszú drótok kigyóznak végig a porban. Nagy a sürgés-forgás. Annyi itt a látnivaló, hogy a nézelődők nem győznek csodálkozni s ha mindent meg akarnának nézni, napokon át járhatnának a lépcsőket, s megfájdulna nyakuk a sok fejforgatástól. Csodás itt minden. A multban sportcsarnok építésére nem tellett. Most itt áll ő is, győzelmünk hatalmas eredménye, sportmozgalmunk fejlődésének óriási bizonyítéka. A nap beömlő fény sugarai játszanak a falakon, még dolgoznak, még folyik a munka, mégis olyan otthonos, olyan jó itt lenni.

A lelátók abc szerinti, betűkkel vannak megjelölve. Ezek vezetnek fel a nézőtérre. A zenekar játszanál kezd, szállnak a hangok, sárgán tükröződnek a kürtök, villog a cinárnyér. A VIT indulóra két oldalról hosszú sorban lépnek a pályára a sportolók. Sárga, kék, fehér, piros szín, olvad egybe az almozöld gyepszőnyegen, melyet három év óta ápolnak, készítettek elő augusztus 20-ra.

A Népstadion tetejéről olyan kép látható, hogy az ember azt hiszi,

álmodik. Köröskörül a padok rózsaszín elnyúló lécein 53 ezer ülőhely. Az öt soronként korláttal osztott állóhelyek száma jóval kevesebb. A régi rendszer sporttelepein az ülőhely volt kevesebb, a többi ségnek csak állóhely jutott. Itt 79 ezer néző gyönyörködhet a sportolók játékában. A küzdőteret vasbetonkoszorú öleli, mely tíz méter magasságba emelkedik a gyepszőnyeg fölé. A betonlelátó két szárnyának meghosszabbításával elérjük majd körülbelül a százezer főtölőhelyet. A padokon most gyermekek szaladgálnak.

A sport fejlesztésének hatalmas eszköze

Zászlók lengnek a magasba. Mindent Kinizsi játékosok láthatók. Németh Béla is itt állodál. 264 atléta vett részt a mai főpróbán. Gerellyel, diszkusszal, súlylával voltak fel. Németh Bélának a hosszútáv futó bajnoknak szemében öröm sugárzik.

— Már harminc éve sportolok — mondja meghatóltan, — de ilyen csodás, ennyire szép stadiont még

sehol a világon nem láttam. Ez minden felülmúl. Boldogan segítettem felépítésében, jó társadalmi munkámért kijutott oklevelet is kaplam.

— A meleg izzadság csöppeket fest homlokára, nagyot, melyet lélegzik, aztán beszél tovább.

— Ilyen nagy támogatást, ilyen óriási segítséget, mint most kapunk seha azelőtt nem ismertünk. Ezért fejlődhetek akadályalanul a sportágak. Ezért érünk el minden eddig felülmúló eredményeket.

Németh Béla megszorítja a meleg gerelyt, büszkén dülleszt mellet. — Nyúl József, az én tanítványom, most futott országos ifjúsági rekordot, hát lehetséges lett volna ez a multban? Nem, nem. Akkor nem kaptunk semmi támogatást, most meg felszerelésre sincs gondunk. Elméletet is tanulunk, mit törődtek ezzel a mult urai? Most oktató filmeket nézünk, a legnagyobb eredményeket elért sportolókat figyelhetjük így meg. Tanulhatunk tőlük, szakképzett, szakosított edzőink vannak, alkalmunk van arra, hogy sokoldal-

A megvalósuló kormányprogram nyomában

Száz új lakást, hatalmas bérházakat építenek Szegeden

A Mars-tér déli sarkában, a Hajnóczy-utca, az Altília-utca és a Mikszáth Kálmán-utca végében két nagy üres telek húzódik. Az egyik udvarát a MEZŐKER felhasználja, de a másik felhasználatlan. Sarkait benőtte a fű, egyes helyeken még most kupacokban állnak a törlemelke, amik a régi omladékokból a szél által ide fújt szemetekből halmazódott össze. Valamikor kocsi-beállónak használták az üres udvart, senkinek nem jutott eszébe, hogy a város szívében ezt a helyet a dolgozók érdekében felhasználják.

Rövid hetek múlva, még ebben az esztendőben ezen a helyen nagy lesz a sürgés-forgás, homokot, meszet, kavicsot hordanak ide, vörös téglák sokasága húzódik majd az úttest szélén, az álványok emelked-

nek majd a magasba és az építőmunkások új bérházat építenek. A párt, a kormányprogram megvalósulása őt majd itt testet a több emeletes lakóházakban is. Az állam adja Szeged dolgozó népének. Száz új lakás lesz ezekben a hatalmas bérházakban, száz szegedi család költözik majd be új, gyönyörű otthonba és boldogan hancúroznak majd a gyerekek a napsült udvarokon. A fürdőszobákban friss víz csobog majd, s a munkából fáradtan hazatérő dolgozó örömmel áll a zuhany alá, s a szép lakásban pihen ki napi fáradalmait.

A tervek már elkészültek, a bérházaknak több bejárata lesz, s a lépcsőházakból nyílnak majd közvetlenül a lakások fényezett aijai. A lakóházakban népből lesz és helyiségeket biztosítanak a keres-

kedelmi és ipari vállalatok részére, hogy a boldog lakók számára ott legyen helyben a zöld és a gyümölcs, a szabó, a fodrász, sőt még talán a parka is: minden kényelemmel ellátják a dolgozókat.

Amikor erről, a nagyszerű hírről, Szeged lakosviszonyainak megjavításáról számolunk be, ugyanakkor azt is elmondhatjuk, hogy Szeged dolgozóinak régi panaszra kerül a közeljövőben orvoslásra. A kormány az utcai javítására egy millió forintot jutatót városunknak. Ebből az összegből a városban kijavítják a rossz kocsitulakat, a gyalogutakat és új utat építésére is jut ebből az összegből. Az egy millió forint azon a költségvetésen felül van, amelyet a város egyébként is fordít útjavításokra.

Alkotmányunk ünnepére elkészült Szegeden a harmadik körzeti orvosi rendelő

Alkotmányunkból: „A Magyar Népköztársaság védi a dolgozók egészségét.”

A Földműves-utca és a Dobó-utca sarkán lévő házban az elmúlt hetekben szorgalmas munka folyt. A járókelők érdeklődve figyelték a kőművesek munkáját, akik a földszinten lévő helyiségekben falakat bontottak, új falakat húztak, új ajtókereseket vágtak ki, bővítették az ablakokat. Közben dolgoztak a villanszerelők, vízvezeték- és gázszerek is. A kíváncsi szemek kezdetben csak azt látták, hogy jobbra, balra a falakba csöveket süllyesztenek. Majd asztalosok jöttek, az ablaktokok, ajtók újjávarázslódtak kezük alatt. Végül a festők szépen befestették mindent. Az üres ablakfákba tejüveg került, a falakon vízcsapok és hófehér kagylók csillogtak gázmelegítővel felszerelve. A csupasz villanykörtéket bura borítja, az üres szobákban bútorokat rendezgettek.

Az elmúlt napokban aztán megoldódott a „rejtély”. Feleletet kaptak a kíváncsiskodók. Elkészült Szegeden a harmadik körzeti orvosi rendelő. Alsóvárosi lakói gyönyörű, korszerűen berendezett, felszerelt „kis OTT-t” kaptak, mint ahogy tréfásan maguk között nevezik a rendelőintézetet.

Kényelmes, tágas váróterem várja a betegeket, ahol a hideg beállítával két hatalmas cserépkályha biztosítja majd a meleget. Két

rendelőszoba van öltözőfülkékkel ellátva, ahol délelőtt fél 8-tól fél 12-ig és délután fél háromtól fél hétig lesz rendelés. Egyelőre három orvos, dr. Ján Tivadar, Sztavrovski Pál és dr. Kovács Béla rendelnek majd. De hamarosan még egy orvossal bővül a létszám és nemcsak délelőtt, hanem délután is két orvos tart majd szolgálatot a rendelőben. Az orvosok mellett két ápolónő segíti majd elő Alsóváros dolgozóinak egészségvédelmét.

A rendelőnek kis laboratóriuma is lesz, ahol az egyszerűbb vegyi vizsgálatokat azonnal elvégezhetik. Ez lehetővé teszi a rendelő orvosai számára, hogy alaposabb, jobb gyógykezelést nyújthassanak betegeknek.

Tegnap délután adták át a Jutárugyár dolgozóinak az új bölcsődét

Ünnepélyes keretek között adták át a Jutárugyár dolgozóinak alkotmányunk ünnepének tiszteletére tegnap délután, az ünnepi szabad pártnapon a párt és a kormány programjának megvalósítása nyomán elkészült új bölcsődét. Ez a bölcsőde is újabb bizonyítéka annak, hogy pártunk és kormányunk dolgozó népünk leg-

A Várhelyi-sugárúti, a Faragó-utcai rendelő után Alkotmányunk ünnepére elkészült a Földműves-utcai rendelőintézet is, melyet 95 ezer forintot beruházással építettek meg. Ez a rendelőintézet is bizonyítja, hogy Alkotmányunk minden pontja élő valóság, így a 4. § is, mely kimondja: „A Magyar Népköztársaság védi a dolgozók egészségét.”

Tegnap délután ünnepélyes keretek között nagy számú alsóvárosi dolgozó jelenlétében nyílt meg az orvosi rendelő. Dr. Lantos György, a Városi Tanács egészségügyi osztályának vezetője adta át a rendelőt a rendelő dolgozóinak és Alsóváros lakóinak.

drágább kincsére, a gyermekre egyre nagyobb gondot fordít. A jutagári édesanyák nyugodtabban dolgozhatnak, mert tudják, hogy most már gyermekeik jó helyen lesznek s a bölcsődében a legmesszebbmenőkig gondoskodnak róluk, foglalkoznak velük.

Péterházi Emil

lúan fejlődünk. Régen minden sportágnak volt egy pihenő időszak, például a sielők nyáron ténlenkedtek. Ez ma már megszűnt, esetleg csak átmeneti időszak van. A téli sportot üzök nyáron más sportággal foglalkoznak és megfordítva. Ez nemcsak sokoldalúságot jelent, hanem egészségi szempontból is nagyon helyes. Például, ha valaki fut, az csak a lábat és a tüdőt erősíti. Ahhoz, hogy a karok és egyéb szervek izmosodjanak, más sport is szükséges. Nem utolsósorban ez az ügyességet is nagyban fejleszti.

Fiatalok és öregek egyaránt a fagyaltos kocsija körül forognak. Telnek a tölcserék, csörög a sok forint. — Egy vagyont költöttem már a fagyaltosnál — meséli barátjának egy nyurga, ingnélküli játékos és végigtörli izzadt homlokát.

Németh Béla mosolya rajtuk ugrod.

— Irigylem a fiatalokat — folytatja —. Annyi lehetőség áll előttük, hogy az már szinte hihetetlen.

Méltatlankodó emberáradat töra fagyaltos felé. — Hol vannak a jegyek? — Adnak már csütörtökre jegyet?

A kik nem látják, hogy fagyaltot mérnek, tolakodva kiáltanak: — Nekem csak két jegy kellene.

S csalódottan vonulnak félre, mikor meglátják a tölcserrel megjelenő, kipirult arcú fagyaltosokat.

Németh megjegyzi halkan: — Még meg sem nyílt a stadion, máris — óriási méretei ellenére — kicsinynek bizonyul. Legalább ötszázán már kértek tőlem is jegyet. Hát én honnan vegyek, mikor még nekem sincs?

Tolong a nép. Mindenki mindenkítől jegyet kér. Kicsi, nagy egyformán izgatott. — Hol a jegy?

Az ország legnagyobb órái

Két — egyenként 16 méter hosszú, nyolc méter magas eredményt hirdető táblán jelzik az időt az ország legnagyobb órái. Az elektromos eredményt hirdető berendezés kezelője telefonon kapja meg a kiírandó szöveget, a villanykörtekből kialakuló betűk pillanatok alatt megjelennek a táblán, élénken világítva. Egy-egy táblán 7200 villanykörte van. Az eredménytáblák felszereléséhez 150 kilométer rézhuzalra volt szükség. A betonlelátó célfőtója minden befutásnál lefényképez. A technika vívmányainak legkorszerűbb eszközeivel oldottak itt meg mindent. A pályavilágítás, a világítás és az eredménytábla működését 18.000 villamosizzó-lámpa szolgálja.

Az órák nézegeti nagy szakértelemmel a XIV. kerületi általános iskola egyik tanítója: Adorján János. Valószínűleg elképesztették a méretek. — Érdekes és nagyon szép — mondogatja.

A nyári ideológiai tanfolyam résztvevői — akik az ország minden részéből sereglettek Budapestre és mitegy hatszázán 44.000 pedagógus továbbképzését vezetik — sokat segítettek a stadion építésénél. Az elvtárs is erről a káderképző tanfolyamról való.

— Óriási volt a lelkesedés, mikor meghallottuk, hogy a Népstadion építésén segíthetünk — meséli —. Felkerekedtünk és egy emberként fogtunk a munkához. Mindenki — ifjak, öregek — lelkesen dolgozott. Cipeliük autóra a körülbelül 30 mázsás villanykábeleket. Ledobtuk az ingünket, hogy ne tapadjon ránk a nagy melegben. A nők még a cipőjüket is lehúzták. Nem is néztünk egymásra addig, amíg a ránk bízott anyagot el nem takarítottuk. Akkor aztán összevillant a szemünk: boldogan, győztesen. Különösen jól dolgozott Békési Béla nagykamarási tanító — folytatja elismerően —. Olyan fűre volt, akár csak egy kis ütörő. Mindenütt ott lehetett látni. Verejtékcseppek ülték arcán, de azért vígan talicskázott.

Fénylő, áttetsző koszorút fon a nap a Népstadion feje fölé. A zsi-vaj összefolyik, a zene hangjai szárnyra kelnek és ott zsi bongnak a füleken. A sportkedvelők otthona, dicsőségünk, örök hatalmas fellegvára hirdeti diadalunk. Augusztus 20-án kibomlik homlokára a lobogó. Valóavált ismét egyik legmerészebb, legszebb álmunk. Az ifjúság útján 18 hófehér, cararrai márványból készült szoborcsoport, vízmedencék, szökőkutak teszik még szebbé, még felejthetlenebbé majd a Népstadiont mindazok számára, akik egyszer már megtekintették.

Logh Klári